

A Teremtés

*Az emlékké vált Isten, mint egy halott családtag,
fölsejlik a szent este gyantás fenyő szagában,
abogy a gyertyalángban pislog a csillag fénye,
elsüllyedt dallamára talál a pásztorének,
mezők havas nyugalma lepi az üres utcát,
s egyszerre mintha többen lennének a megszokottnál,
a magunknak terített hosszú családi asztalt
körüllálja megannyi tétlen maradt őrangyal,
abány rokon hiányzik, aztán lassanként ők is
előtűnnek, és együtt mutatkoznak az ősök,
szülők, testvérek eddig foghatatlan csatornán,
s a fennen világító szellemkép a valóság,
mi meg a készüléken kívüli virtuális
világból nézzük ketten, hogy a mindenség játszik
Joseph Haydn művében előadott teremtést,
olyan zenét, amelyhez szerelemes érdekltség
irányít, s egy hatalmas láthatatlan tömegnek
ereje vonz magához, az átható tekintet.*

*Ám ez az Isten más már, mint kiben akkor bitem,
mikor még úgy is hívő voltam, abogy hitetlen,
hiszen egyazon boldog kíváncsiság hatott át,
ártatlan képzelettel vegyes bűnös rajongás,
a templom szent lakója naponta imádságra
harangozott, és féltem őt is, mint az apámat,
apró, gyermeki gondok, törések, repedések
tárgultak naggyá, melyben kétségem feketéllett,
első csalódásomat családi gyász okozta,
hisz ha meghalnék én is, ugyanúgy a pokolra
jutnék, mint nagyanyám az utolsó kenet nélkül,
abányszor föladták rá, mindannyiszor fölépült,
üres ól barlangjában titkos szerzetesrendet
alapítottam, buzgón vettem a keresztet,
s egyszer csak szemérmetlen dolgokat cselekedtem,
vadszagú bürök alján játszottuk a szerelmemst.*

Ha csipkebogyó érett, nem tüskebokor égett,
 nem szólt belőle senki, még tüskebujkáló sem,
 csak a gyóntatószékből, bár a papot se láttam,
 kaptam kis vétkeimre nagy penitenciákat,
 s próbára tettem Istent, ha van, orgonaszáלבól
 változtasson sötétpej paripát bizonyságul,
 s mert kárhozatról nyelvelt a tűzből felcsapó láng,
 lassan a Halál fordult bennem Mindenhatóvá,
 a bosszú, füstös csőből tekintett meredt szemmel
 a véletlenel játszó erőszak, nem az Isten,
 vagy ha ő is lett volna, régen lemondott rólam,
 vagy újabb próbák végett hagyta, hogy távolodjam,
 kitéve mindenféle hízeltő csábításnak,
 elképesztő világot tárt föl a csillagászat,
 melyet értelmén túli sötét anyag teremtett,
 az meg egy esteleges, árva sóhaj, az embert.

Mint ki a súlytalanság állapotába tévedt,
 éteri hullámbosszon lebegvén a zenében,
 szárnyaló áriák és akkordok magasában
 magam is az összhangzat hegedűsévé váltam,
 akit vakon vezényel a háttal álló karnagy,
 kísérem a teremtést tanúsító arkangyalt,
 főséges nyomorék zeng Rafael szerepében,
 két csonka ujjal int a vállból nőtt kacska kézfej,
 de amitől viszolygok, őnéki mit se számít,
 inkább az örök talány felé vezérlő szándék,
 miközben Teremtőjét teremti a teremtmény,
 az elragadtatottság főséges világnyelvén,
 vonók táncával, húrok elsikló sikolyával,
 az üstdob ütemére keltett harmóniában
 sípok résén örvénylő együttes lélegzettel,
 s a karmesteri pálca fölrajzolja az Istent,
 és látja a halandó, az alkotás igen jó,
 s már csak az ámulattal telített tiszta csend szól.